

- 4) Πρέπει για την εφαρμογή των κανόνων παραγραφής του κανονισμού 2988/95 να θεωρείται ότι κάθε πράξη που διακόπτει την παραγραφή όσον αφορά την κύρια αξίωση διακόπτει και την παραγραφή όσον αφορά τους τόκους, ακόμη κι αν στις πράξεις που διακόπτουν την παραγραφή της κύριας αξίωσης δεν γίνεται μνεία των εν λόγω τόκων;
- 5) Επέρχεται η λόγω συμπληρώσεως της ανώτατης προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, τέταρτο εδάφιο, του κανονισμού 2988/95 παραγραφή αν, εντός της προθεσμίας αυτής, ο καταβαλών οργανισμός ζητήσει την επιστροφή της αχρεωστήτως καταβληθείσας ενισχύσεως χωρίς ταυτόχρονα να ζητήσει και την καταβολή των τόκων;
- 6) Όσον αφορά τις παραγραφές οι οποίες δεν είχαν ακόμη συμπληρωθεί κατά την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος του νόμου υπ' αριθ. 2008-561, της 17ης Ιουνίου 2008, αντικατέστησε η γενική πενταετής προθεσμία παραγραφής του άρθρου 2224 του Αστικού Κώδικα, η οποία εισήχθη στο εθνικό δίκαιο με τον ανωτέρω νόμο, την τετραετή προθεσμία παραγραφής που προβλέπεται στον κανονισμό 2988/95, κατ' εφαρμογήν της εξαιρέσεως που προβλέπεται στο άρθρο 3, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού;

- (¹) Κανονισμός (ΕΚ, Ευρατόμ) 2988/95 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1995, σχετικά με την προστασία των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 312, σ. 1).
- (²) Κανονισμός (ΕΚ) 800/1999 της Επιτροπής, της 15ης Απριλίου 1999, για τις κοινές λεπτομέρειες εφαρμογής του καθεστώτος των πιστοποιητικών εξαγωγής για τα γεωργικά προϊόντα (ΕΕ L 102, σ. 11).
- (³) Κανονισμός (ΕΚ) 770/96 της Επιτροπής, της 26ης Απριλίου 1996, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 3002/92 περί θεσπίσεως κοινών λεπτομερών κανόνων για τον έλεγχο της χρησιμοποίησης ή/και προορισμού των προϊόντων που προέρχονται από την παρέμβαση (ΕΕ L 104, σ. 13).

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε tribunal de première instance de Bruxelles
(Βέλγιο) στις 12 Νοεμβρίου 2015 — Raffinerie Tirlemontoise SA κατά État belge**

(Υπόθεση C-585/15)

(2016/C 038/44)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal de première instance de Bruxelles

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αιτούσα: Raffinerie Tirlemontoise SA

Καθού: État belge

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχει το άρθρο 33, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 2038/1999 του Συμβουλίου, της 13ης Σεπτεμβρίου 1999, για την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της ζάχαρης (¹), κυρίως υπό το πρίσμα της αποφάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 2012, Zuckerfabrick Jülich (C-113/10, C-147/10 και C-234/10, [EU:C:2012:591]), την έννοια ότι για τον υπολογισμό του μέσου όρου ζημιών, πρέπει το ποσό των πραγματικών εξόδων να διαιρείται, για όλες τις κατηγορίες εξαγόμενης ζάχαρης, διά του συνόλου των εξαχθεισών ποσοτήτων, ανεξαρτήτως αν έχουν όντως καταβληθεί επιστροφές για τις ποσότητες αυτές;
- 2) Έχει το άρθρο 33, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 2038/1999 του Συμβουλίου, της 13ης Σεπτεμβρίου 1999, για την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της ζάχαρης, κυρίως υπό το πρίσμα της αποφάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 2012, Zuckerfabrick Jülich (C-113/10, C-147/10 και C-234/10, [EU:C:2012:591]), την έννοια ότι οι μεταφορές που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη (ως στοιχείο χρεώσεως ή πιστώσεως) κατά τον συνολικό υπολογισμό των εισφορών στην παραγωγή πρέπει να υπολογισθούν, για όλες τις κατηγορίες εξαγόμενης ζάχαρης, διαιρώντας το ποσό των πραγματικών εξόδων διά του συνόλου των ποσοτήτων που πράγματι εξήχθησαν, ανεξαρτήτως αν έχουν όντως καταβληθεί επιστροφές κατά την εξαγωγή για τις ποσότητες αυτές;

3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, είναι οι κανονισμοί 2267/2000 ⁽²⁾ και 1993/2001 ⁽³⁾ άκυροι;

⁽¹⁾ ΕΕ L 252, σ. 1.

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 2267/2000 της Επιτροπής, της 12ης Οκτωβρίου 2000, για τον καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 1999/2000, των ποσών των συνεισφορών στην παραγωγή, καθώς και του συντελεστή υπολογισμού της συμπληρωματικής εισφοράς στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 259, σ. 29).

⁽³⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 1993/2001 της Επιτροπής, της 11ης Οκτωβρίου 2001, για τον καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 2000/01, των ποσών των συνεισφορών στην παραγωγή στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 271, σ. 15).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Juzgado de Primera Instancia nº 1 de Jerez de la Frontera (Ισπανία) στις 16 Νοεμβρίου 2015 — Banco Santander, S.A. κατά Cristobalina Sánchez López

(Υπόθεση C-598/15)

(2016/C 038/45)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Juzgado de Primera Instancia de Jerez de la Frontera

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγουσα: Banco Santander, S.A.

Εναγόμενη: Cristobalina Sánchez López

Προδικαστικά ερωτήματα

1. Αντιτίθενται οι παρατιθέμενες διατάξεις της οδηγίας (άρθρα 3, παράγραφοι 1 και 2, 6, παράγραφος 1 και 7, παράγραφος 1 της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ) ⁽¹⁾ και οι επιδιωκόμενοι από αυτήν σκοποί σε ρύθμιση όπως η επίμαχη εθνική, η οποία προβλέπει διαδικασία όπως η προβλεπόμενη στο άρθρο 250, παράγραφος 1, σημείο 7, του Ley de Enjuiciamiento Civil (Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας), δυνάμει της οποίας ο εθνικός δικαστής υποχρεούται να διατάξει την απόδοση της κατοικίας που κατασχέθηκε στο πρόσωπο στο οποίο αυτή κατακυρώθηκε στο πλαίσιο εξωδικαστικής διαδικασίας εκτελέσεως ενυπόθηκης απαιτήσεως, στην οποία [...] βάσει του εφαρμοστέου στην υπόθεση της κύριας δίκης νομικού πλαισίου, ήτοι του άρθρου 129 της Ley Hipotecaria (νόμου περί υποθηκών), όπως τροποποιήθηκε με τον Νόμο 1/2000 της 8ης Ιανουαρίου 2000, και των άρθρων 234 έως 236-ο του Reglamento Hipotecario (κανονιστικής πράξεως περί υποθηκών), όπως τροποποιήθηκε από το Real Decreto (βασιλικό διάταγμα) 290/1992, δεν ήταν δυνατός ούτε αυτεπάγγελτος δικαστικός έλεγχος καταχρηστικών ρητρών ούτε η προβολή αντιρρήσεων από τον οφειλέτη για τον συγκεκριμένο λόγο[,] είτε στο πλαίσιο της εξωδικαστικής διαδικασίας εκτελέσεως ενυπόθηκης απαιτήσεως είτε στο πλαίσιο διακριτής δίκης;
2. Αντιτίθενται οι παρατιθέμενες διατάξεις της οδηγίας και οι επιδιωκόμενοι από αυτήν σκοποί σε ρύθμιση όπως η πέμπτη μεταβατική διάταξη του νόμου 1/2013[,] η οποία επιτρέπει την αναστολή από συμβολαιογράφο της εξωδικαστικής διαδικασίας εκτελέσεως ενυπόθηκης απαιτήσεως η οποία κινήθηκε μετά την έναρξη ισχύος του νόμου 1/2013, μόνον εφόσον ο καταναλωτής αποδείξει ότι άσκησε ανακοπή προβάλλοντας τον καταχρηστικό χαρακτήρα ρήτρας συμβάσεως ενυπόθηκου δανείου στην οποία βασίζεται η εξωδικαστική αναγκαστική πώληση ή ρήτρας που καθορίζει το απαιτητό ποσό της εκτελέσεως, εφόσον η εν λόγω διακριτή ανακοπή ασκήθηκε από τον καταναλωτή εντός προθεσμίας ενός μήνα από τη δημοσίευση του νόμου 1/2013, ενώ η συγκεκριμένη προθεσμία δεν κοινοποιήθηκε ατομικά στον καταναλωτή, σε κάθε δε περίπτωση πριν την επικύρωση της κατακυρώσεως από τον συμβολαιογράφο;
3. Έχουν οι παρατιθέμενες διατάξεις της οδηγίας, οι επιδιωκόμενοι από αυτήν σκοποί και η υποχρέωση που η οδηγία επιβάλλει στα εθνικά δικαστήρια να ελέγχουν αυτεπαγγέλτως τον καταχρηστικό χαρακτήρα ρητρών σε συμβάσεις με καταναλωτές, χωρίς να απαιτείται σχετικό αίτημα του καταναλωτή, την έννοια ότι επιτρέπουν στον εθνικό δικαστή[,] σε διαδικασίες όπως η προβλεπόμενη στο άρθρο 250, παράγραφος 1, σημείο 7, του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας ή στη διαδικασία «εξωδικαστικής αναγκαστικής πώλησεως», η οποία προβλέπεται στο άρθρο 129 του νόμου περί υποθηκών, να μην εφαρμόζει το εθνικό δικαίο σε περίπτωση που αυτό δεν επιτρέπει τον εν λόγω αυτεπάγγελτο δικαστικό έλεγχο, λαμβανομένης υπόψη της σαφήνειας των διατάξεων της οδηγίας και της πάγιας νομολογίας του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης όσον αφορά την υποχρέωση των εθνικών δικαστηρίων να ελέγχουν αυτεπαγγέλτως την ύπαρξη καταχρηστικών ρητρών σε διαφορές που αφορούν συμβάσεις με καταναλωτές;